

Arrest

nr. 195 580 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BYTTEBIER
Rijselsestraat 26A
8210 LOPPEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 26 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DENOULET, die loco advocaat M. BYTTEBIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 juli 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde datum ter kennis gebracht.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 juli 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt;

“Aan de Heer

naam: [I.]

voornaam: [C. L.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Roemenië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 11.07.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 8 jaar omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het persoonlijke gedrag van betrokkene toont een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging aan voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

Betrokkene heeft op 12.10.2016 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werkzoekende ingediend maar betrokkene bevond zich niet op het adres dat hij had opgegeven.

Betrokkene werd afgevoerd wegens geen recht op inschrijving.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, heling, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, deelneming aan een vereniging van misdadigers, feit(en) waarvoor hij op 27.09.2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar met 3 jaar uitstel voor 2 derden.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal, heling, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, deelneming aan een vereniging van misdadigers) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 6, tweede lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Art. 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid [...]."

Uit deze wetsbepaling blijkt dat in geval de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid, een inreisverbod kan worden opgelegd van meer dan vijf jaar.

A contrario kan aldus worden gesteld dat indien er geen ernstige bedreiging is, een dergelijk inreisverbod niet kan worden opgelegd.

Dat op dat moment aldus een inreisverbod kan worden opgelegd tussen de 1 dag en 5 jaar.

In de bestreden beslissing wordt geen melding gemaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, welke zou zijn opgelegd aan verzoeker.

De eerste paragraaf van de reden van de genomen beslissing doet helemaal niets terzake om te besluiten tot een inreisverbod van meer dan 5 jaar.

Dat het aldus als absurd voorkomt aan verzoeker thans een inreisverbod op te leggen van 8 jaar.

Dat deze beslissing bovendien volledige WILLEKEURIG werd genomen en allerminst uiteenzet WAAROM voor een termijn van 8 jaar werd gekozen en wat daarvan de verantwoording is.

Bovendien zet de wet duidelijk uiteen dat een dergelijke inreisverbod KAN opgelegd worden en niet dat dit MOET opgelegd worden.

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat hij inderdaad in 2016 door de Correctionele Rechtbank te Brugge werd veroordeeld. Hij merkt echter op dat hij daarvoor zijn verantwoordelijkheid nam en zich persoonlijk wilde verantwoorden ten aanzien van de correctionele Rechter te Brugge.

Evengoed kon hij de veroordeling van 2 jaar (initiële verstekvonnis) aanvaard hebben, waarbij hij ook 1/3e zou moeten uitgevoerd hebben en dan in strafonderbreking was gegaan. Maar neen, verzoeker wilde zijn uitleg doen, wilde het dossier opnieuw voorleggen aan de Rechter, rekening houdende met zijn persoonlijke situatie, de voorlegging van stukken en zijn mening omtrent de hem ten laste gelegde feiten.

Verwerende partij dient aldus rekening te houden met de specifieke omstandigheden en alle gegevens in het dossier voor het bepalen van het inreisverbod en het bepalen van de duurtijd/termijn ervan.

Gezien de uitgebreide discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij aangaande de op te leggen termijn, dient de beslissing dan ook op een afdoende wijze gemotiveerd te worden.

Hoe ruimer de beslissingsbevoegdheid van de overheid, hoe ruimer uiteraard de motiveringsverplichting.

Daarenboven is het zo dat de verwerende partij bij het opleggen en bepalen van de termijn van het inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing de individuele omstandigheden van het dossier niet heeft vermeld, noch dat de bestreden beslissing de verantwoording van het inreisverbod noch de verantwoording voor de opgelegde termijn dewelke verweerster "proportioneel" acht, op de juiste, correcte gegevens van het administratief dossier steunt.

Het opleggen van een inreisverbod van acht jaar is en blijft immers een uiterst ingrijpende beslissing (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

Het beperkt immers niet enkel de toegang tot ons grondgebied, maar ook tot dat van alle Schengenstaten, tenzij men beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar een andere Schengenstaat te begeven (in casu niet het geval).

Bovendien heeft verzoeker wel degelijk kennissen en vrienden op ons grondgebied, i.e. in Charleroi en mag aldus verwacht worden van verwerende partij, gelet op de grote impact van de beslissing, dat zij uiterst nauwkeurig tewerk gaat en hierbij een afweging maakt tussen de door haar vermelde maatschappelijke belangen enerzijds en de private belangen van verzoeker anderzijds. Dat hij niet aanwezig was op het moment van de controle van de inschrijving hoeft toch niet te betekenen dat hij überhaupt niet in België verblijft op dat moment.

Stellen dat verzoeker samen met zijn gezin een leven dient uit te bouwen in Roemenië is een brug te ver en strookt niet met het vrij verkeer van personen noch met het recht van verzoeker en zijn gezin zich ergens in de EU te vestigen.

Dat verzoeker aldus te allen tijde zou moeten kunnen terugkeren naar België

Gelet op de discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van het inreisverbod en de termijn, dient inderdaad beschreven te worden op welke specifieke eigenheden en correcte gegevens van het dossier men zich steunt om een termijn van acht jaar (en bijvoorbeeld niet op 1 dag) op te leggen.

Daarbij gelaten het feit dat verweerster zich niet op de correcte gegevens heeft gesteund om inreisverbod op te leggen, alsook te oordelen dat een termijn van acht jaar proportioneel zou zijn, werd tevens op geen enkele manier rekening gehouden met specifieke omstandigheden.

De wet stelt immers dat een termijn van meer dan 5 jaar dient ingegeven te zijn door een ERNSTIGE schending van de openbare orde of nationale veiligheid.

Dat er diverse kwalificaties staan op overtredingen, misdaden en wanbedrijven en elk feit zijn eigen straf heeft. Dat er aldus een zekere hiërarchie bestaat waarbij ook de ernst van de feiten indachtig moet zijn.

Dat het aldus niet redelijk voorkomt om één van de vaakst voorkomende feiten zoals een diefstal dermate ernstig in te schatten, dat een inreisverbod van 8 jaar logisch zou zijn. Op geen enkel moment werd immers de fysieke integriteit aangetast!

Dat ook verwerende partij hier rekening mee dient te houden, minstens dient te motiveren waarom een termijn van 8 jaar haar wenselijk en noodzakelijk lijkt!

Welk inreisverbod dient er dan te worden opgelegd aan individuen die niet enkel de openbare orde schaden maar ook de fysieke integriteit van hun slachtoffer aantasten? Dat bepaalde precedents van mishandeling etc. slechts werden beteugeld met een inreisverbod van 2-3 jaar! Begrijp wie begrijpe kan!

Dat verzoeker één veroordeling wordt verweten en niet met een waslijst aan veroordelingen geconfronteerd werd! Dat hij zijn verantwoordelijkheid nam, dat hij zelf verscheen ter zitting... Dat verweerster hier eenvoudigweg GEEN rekening mee houdt.

Het feit dat betrokkene de openbare orde zou kunnen schaden verantwoordt op die manier geen schending van art. 8 EVRM tot bescherming van het gezins- en privéleven. Een inreisverbod van 8 jaar maakt een disproportionele inmenging uit in het privé- en gezinsleven van verzoeker.

In de bestreden beslissing kan op geen enkele manier een verwijzing worden gevonden naar de individuele omstandigheden van het dossier. Het gaat om een standaardbeslissing.

Niettegenstaande heeft verzoeker goede vrienden en kennissen op ons grondgebied, bij wie hij verbleef op het moment van de controle.

De bestreden beslissing is omwille van alle bovenstaande redenen dan ook niet naar recht verantwoord. Verwerende partij is in het verleden reeds op de vingers getikt door de Raad van State wat betreft de gebrekkige motivering van een inreisverbod. Nu lijkt zij een nieuw beleid te voeren door telkens 8 jaar op te leggen, zonder iets aan haar motivering te verbeteren."

2.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt zo geduïd dat de beslissing tot verwijdering van 11 juli 2017 gepaard gaat met een inreisverbod op grond van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt gesteld dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Er wordt op gewezen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van diefstal, heling, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en deelneming aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 27 september 2016 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee jaar met drie jaar uitstel voor twee derden. Hij stelt dat gelet op de ernst van de gepleegde feiten dient te worden aangenomen dat verzoeker actueel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers en de openbare orde, en er meer specifiek sprake is van een gedrag dat wijst op een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij. Gelet op dit gegeven, het gegeven dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, het gegeven dat hij weliswaar gezinsleden heeft in België doch deze evenzeer onder bevel staan om het grondgebied te verlaten en zij

in het herkomstland als gezin samen een toekomst kunnen opbouwen en het gegeven dat zijn medische situatie er zich niet tegen verzet, oordeelt verweerder – gelet op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde – dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. In dit verband wordt nog opgemerkt dat verzoeker op 12 oktober 2016 weliswaar een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende deed, doch niet kon worden aangetroffen op het opgegeven adres en werd afgevoerd wegens geen recht op inschrijving.

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke grond geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds zowel gemotiveerd waarom een ernstige bedreiging voor de openbare orde gelet op het persoonlijk gedrag van verzoeker wordt weerhouden als waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor acht jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verweerder aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden hij een inreisverbod voor een duur van acht jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoeker geeft op zich ook niet aan dat enige specifieke omstandigheid die zijn zaak kenmerkt ten onrechte niet in de motivering van de bestreden beslissing is betrokken. Hij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker ook geenszins worden gevolgd in zijn stelling als zou een loutere standaardmotivering voorliggen. Er wordt ingegaan op de gepleegde feiten, de ernst hiervan, de opgelegde strafmaat, verzoekers gezinsleven, zijn verblijfshistoriek en het gegeven dat geen medische problemen blijken die zich verzetten tegen de bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. Artikel 149 van de Grondwet is niet toepasselijk op administratieve beslissingen en kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de toepassing van de bepalingen van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het wordt op zich niet betwist dat verzoeker het voorwerp uitmaakte van een verwijderingsmaatregel van dezelfde datum als het thans bestreden inreisverbod, dit op grond van artikel 43, § 1, eerste lid, 2° dan wel artikel 44bis van de Vreemdelingenwet en meer bepaald om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Deze verwijderingsmaatregel werd door verzoeker niet aangevochten voor de Raad, waardoor deze definitief is geworden. Aldus dient te worden aangenomen dat in casu verweerder op zich kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet.

Verweerder is van oordeel dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, situatie waarin overeenkomstig artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd. Hij wijst er op dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van diefstal, heling, diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en

deelneming aan een vereniging van misdadigers, feiten waarvoor hij op 27 september 2016 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee jaar met drie jaar uitstel voor twee derden. Hij benadrukt de ernst van dergelijke feiten en de onrust voor de burgers die hiervan het gevolg is, om vast te stellen dat het gedrag van verzoeker wijst op een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij.

Verweerder acht een inreisverbod voor acht jaar verder proportioneel gelet op de vastgestelde actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde en omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, hij weliswaar gezinsleden heeft in België doch deze evenzeer onder bevel staan om het grondgebied te verlaten en zij in het herkomstland als gezin samen een toekomst kunnen opbouwen en zijn medische situatie er zich niet tegen verzet. In dit verband wordt ook nog opmerkt dat verzoeker op 12 oktober 2016 weliswaar een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende deed, doch niet kon worden aangetroffen op het opgegeven adres en werd afgevoerd wegens geen recht op inschrijving. Hij wijst op het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde.

Verzoeker geeft aan te betwisten dat hij een actuele, ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij betoogt dat het niet redelijk voorkomt om een van de vaakst voorkomende feiten zoals diefstal als dusdanig ernstig in te schatten dat een inreisverbod voor acht jaar logisch zou zijn en benadrukt dat op geen enkel ogenblik de fysieke integriteit van personen werd aangetast. Eveneens benadrukt hij dat het slechts één veroordeling betrof. Hij stelt zijn verantwoordelijkheid te hebben opgenomen door zelf ter terechtzitting te verschijnen.

De Raad stelt evenwel vast dat – zoals dit ook reeds blijkt uit de bestreden beslissing – de veroordeling van verzoeker slaat op verschillende feiten van diefstal, waaronder ook met de verzwarende omstandigheid van braak, inklimming of valse sleutels. Het betrof verder feiten die werden gepleegd in het kader van een vereniging van misdadigers. Verweerder kon in redelijkheid wijzen op de onrust onder de bevolking en de zeer ernstige verstoring van de openbare orde die dergelijke feiten van diefstal gepleegd door een vereniging van misdadigers veroorzaken in de Belgische samenleving en oordelen dat deze feiten een ernst hebben die maakt dat de plegers ervan door hun gedrag kunnen worden beschouwd als een ernstig gevaar voor de openbare orde. De strafmaat van twee jaar gevangenisstraf met drie jaar uitstel voor twee derden die verzoeker werd opgelegd wijst ook op het gewichtig karakter van de door hem gepleegde feiten en het aandeel dat verzoeker hierin had. Verzoeker lijkt, door er op te wijzen dat diefstal een van de meest voorkomende strafrechtelijke feiten is, de door hem gepleegde feiten te bagatelliseren, doch gaat voorbij aan de georganiseerde wijze waarop de diefstallen zijn gepleegd, en de verzwarende omstandigheid die hiermee gepaard ging, waardoor wel degelijk in redelijkheid kon worden gewezen op het ernstig karakter van de gepleegde feiten om het ernstig gevaar voor de openbare orde te staven en te rechtvaardigen dat een inreisverbod voor meer dan vijf jaar – in casu acht jaar – werd opgelegd. Het gegeven dat bij de gepleegde feiten op geen enkel ogenblik de fysieke integriteit van personen werd geschonden, doet aan de voorgaande bespreking geen afbreuk. Er blijkt niet dat enkel kan worden gesproken van een ernstige bedreiging voor de openbare orde voor zover er sprake was van een schending van de fysieke integriteit of dat het ontbreken hiervan maakt dat een inreisverbod voor acht jaar per definitie als kennelijk onredelijk is te beschouwen. Verzoekers betoog dat in bepaalde gevallen waarin sprake was van mishandeling slechts een inreisverbod van twee of drie jaar werd opgelegd, blijft ook volledig ongestaafd. Verzoeker verwijst naar geen enkele concrete zaak. Aldus wordt het kennelijk onredelijk karakter van de thans voorziene motivering niet aangetoond. Ook door er op te wijzen dat het slechts één veroordeling betreft, ontkracht hij de motivering van de bestreden beslissing nog niet en toont hij het kennelijk onredelijk karakter ervan nog niet aan. De Raad herhaalt dat er sprake is van verschillende feiten van diefstal, waaronder met verzwarende omstandigheid en in het kader van een vereniging van misdadigers. Dit geheel van omstandigheden maakt de gepleegde feiten voldoende zwaarwichtig opdat – daargelaten de overige specifieke omstandigheden die spelen – in redelijkheid kon worden besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

In zoverre verzoeker nog betoogt zijn verantwoordelijkheid te hebben opgenomen door zelf ter terechtzitting te verschijnen, merkt de Raad op dat dit laatste gegeven geen afbreuk doet aan de ernst van de gepleegde feiten en op zich nog niet wijst op enig duidelijk schuldinzicht of op enige verbetering in zijn gedrag die maakt dat het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde niet langer voorhanden is. Er blijkt aldus niet dat dit gegeven specifiek in rekening diende te worden gebracht. Verzoeker geeft in zijn feitenrelaas hieromtrent zelf ook aan onmiddellijk verzet te hebben aangetekend tegen het initiële verstekvonnis omwille van de gevorderde onmiddellijke aanhouding. Er blijkt bijvoorbeeld ook niet dat verzoeker afstand heeft genomen van zijn medeveroordeelden. Evenmin liggen

gegevens of stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker duidelijk voor een ander levenspad heeft gekozen, zoals duidelijke bewijzen dat hij werk zoekt. Verzoeker diende in het verleden een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende, doch zonder dat blijkt dat hij op enig ogenblik stukken voorlegde ter staving van het daadwerkelijk werk zoeken of van een inschrijving als werkzoekende. Evenmin blijkt dat verzoeker bestaansmiddelen in België ter beschikking heeft om in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Verzoeker verzocht zo ook om een kosteloze rechtspleging in het kader van huidige procedure. In het licht van hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoeker met zijn uiteenzetting niet dat het bestuur kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld door te wijzen op een actueel en ernstig risico voor de openbare orde.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de voorziene motivering als volstrekt willekeurig is te beschouwen. Hij weerlegt de vaststelling niet dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. De motivering leert verder dat verweerder bij het bepalen van de duur van het inreisverbod ook oog heeft gehad voor de overige specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken en is nagegaan of er in het individuele geval van verzoeker concrete elementen spelen die zich kunnen verzetten tegen een inreisverbod voor acht jaar of die een kortere duur van het inreisverbod noodzakelijk of rechtvaardigen, doch oordeelde dat dergelijke elementen niet voorhanden zijn.

In dit verband wees verweerder allereerst op het illegale karakter van het verblijf van verzoeker in België tijdens hetwelk de ernstige inbreuken op de openbare orde zijn gepleegd. Verzoeker geeft thans aan reeds verschillende jaren in België te hebben verbleven en hier te hebben gewerkt. Hij laat dit evenwel volledig ongestaafd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt enkel dat verzoeker eind 2014 – begin 2015 een korte periode in België in de gevangenis verbleef na aanhouding door de onderzoeksrechter voor feiten van diefstal en bendevoering, voorafgaand aan zijn aanhouding in het kader van de feiten waarvoor hij op 27 september 2016 definitief werd veroordeeld. Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat hij gedurende zijn verblijf in dit land op enig ogenblik als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, beschikker over voldoende bestaansmiddelen of student gerechtigd was op een verblijf van meer dan drie maanden. Zoals verweerder ook duidt in zijn beslissing, richtte verzoeker zich pas op 12 oktober 2016 een eerste maal tot het bestuur om een aanvraag in te dienen tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende. Er blijkt niet dat hij ter staving van deze aanvraag de hiertoe vereiste stavingstukken overmaakte dat hij ook daadwerkelijk werk zocht en zich inschreef als werkzoekende. Zoals verweerder eveneens correct opmerkt, blijkt uit het administratief dossier dat een vervolgens op het door verzoeker opgegeven verblijfsadres doorgevoerde woonstcontrole leerde dat verzoeker aldaar niet verbleef en voor onbepaalde tijd was teruggekeerd naar Roemenië. Verzoeker betwist het gestelde in de bestreden beslissing niet dat hij werd afgevoerd wegens geen recht op inschrijving. Hij weerlegt met zijn betoog de vaststelling verder niet dat hij niet heeft getwijfeld om illegaal in dit land te verblijven. De Raad is ook van oordeel dat verweerder in redelijkheid de situatie van een Unieburger die in het verleden niet twijfelde om illegaal in het Rijk te verblijven en daarbovenop de openbare orde ernstig schaadde strenger kan beoordelen dan deze van een Unieburger die eenzelfde gedrag vertoonde doch wel steeds regelmatig in het Rijk heeft verbleven en zijn verblijf in regel stelde.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij vrienden en kennissen heeft in Charleroi en hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden, merkt de Raad op dat verzoeker zich op dit punt wezenlijk beperkt tot een louter algemene bewering zonder een begin van bewijs voor te leggen dat kan wijzen op een beschermenswaardig privéleven dat hij in België zou hebben opgebouwd. Verzoeker legt een verklaring voor van een zekere M. K., doch hierin kan enkel worden gelezen dat deze op 30 augustus 2016 verklaarde dat verzoeker verblijft op zijn adres te Charleroi. Enige beschermenswaardige sociale relatie kan op basis van een dergelijk stuk niet worden vastgesteld. De inhoud van deze verklaring werd daarenboven niet bevestigd door een door de politie gevoerd onderzoek naar de verblijfplaats van verzoeker, nu deze op 17 november 2016 vaststelde dat verzoeker niet kon worden aangetroffen op dit adres. Op basis van één verklaring van een persoon die aangeeft dat verzoeker woonachtig is op zijn adres te Charleroi – verklaring die bovendien door de politie na onderzoek niet kon worden bevestigd – toont verzoeker niet aan dat hij een beschermenswaardig privéleven in België heeft dat ten onrechte niet in rekening is gebracht of dat er op dit punt sprake is van een omstandigheid die van aard is de besluitvorming te hebben kunnen beïnvloeden of aanleiding kon geven tot de vaststelling van een miskennis van het evenredigheidsbeginsel. Nu dit stuk niet van aard is te kunnen wijzen op enige beschermingswaardige relatie of enig beschermenswaardig privéleven, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat in dit verband enig concreet gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. De gewone opbouw van sociale relaties tijdens een illegaal dan wel precair verblijf kan er daarenboven

nog niet toe leiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM optreedt (cf. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 22 september 2004, nr. 135.236; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 22 mei 2007, nr. 171.409; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).

Verweerder hield er verder rekening mee dat verzoekers gezinsleden eveneens in België verblijven. Hij stelde evenwel vast dat de verschillende gezinsleden onder bevel staan om het grondgebied te verlaten waardoor geenszins sprake is van een scheiding van de gezinsleden en zij in het land van herkomst als gezin een nieuwe toekomst kunnen opbouwen. Hij weerhield aldus geen miskenning van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze vaststellingen dat geen van de gezinsleden gerechtigd is op een verder verblijf in België en zij het gezinsleven kunnen verderzetten in hun herkomstland. In zijn feitenrelaas geeft verzoeker ook reeds aan dat zijn echtgenote intussen is teruggekeerd naar Roemenië. De Raad stelt vast dat het bestuur het gezinsleven van verzoeker in rekening heeft gebracht en op redelijke gronden heeft gemotiveerd waarom dit gezinsleven zich niet verzet tegen het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat het bestuur bij het opleggen van het inreisverbod voor acht jaar is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het bestuur heeft de duur van het inreisverbod wel degelijk bepaald rekening houdende met de concrete omstandigheden van het geval en er blijkt, rekening houdende met de voorgaande bespreking van het middel, niet dat het hierbij enige relevante omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of het evenredigheidsbeginsel heeft miskend.

Verzoeker betoogt nog dat de motivering inzake zijn gezinsleven niet strookt met het vrij verkeer van personen en met het recht in zijn hoofd en dat van zijn gezinsleden om zich elders in de Europese Unie te vestigen en hij te allen tijde het recht moet hebben terug te kunnen keren naar België.

De Raad benadrukt in dit verband allereerst dat, waar verzoeker ervan uitgaat dat de bestreden beslissing hem de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de verschillende Schengenlanden ontzegt tenzij hij beschikt over de documenten om er zich naar toe te begeven, het inreisverbod duidelijk stelt dat het enkel geldt voor het Belgische grondgebied. Dit betoog van verzoeker mist aldus feitelijke grondslag voor zover het vertrekt van het uitgangspunt dat het inreisverbod zou gelden voor alle Schengenlanden.

De Raad merkt vervolgens op dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). De Raad wijst op de volgende bepalingen van deze richtlijn:

“HOOFDSTUK VI

BEPERKINGEN VAN HET INREISRECHT EN HET VERBLIJFSRECHT OM REDENEN VAN OPENBARE ORDE, OPENBARE VEILIGHEID OF VOLKSGEZONDHEID

Artikel 27

Algemene beginselen

1. *Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.*

2. *De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.*

3. *Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart —, de lidstaat van*

oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.

Artikel 28

Bescherming tegen verwijdering

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VNVerdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

[...]

Artikel 30

Kennisgeving van besluiten

1. Elk uit hoofde van artikel 27, lid 1, genomen besluit moet de betrokkene op zodanige wijze schriftelijk ter kennis worden gebracht dat deze in staat is de inhoud en de gevolgen ervan te begrijpen.

2. Redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid die ten grondslag liggen aan een besluit worden de betrokkene nauwkeurig en volledig ter kennis gebracht, tenzij redenen van staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

3. De kennisgeving vermeldt bij welke gerechtelijke of administratieve instantie waarbij de betrokkene beroep kan instellen, alsmede de termijn daarvoor en, in voorkomend geval, de termijn waarbinnen hij het grondgebied van de lidstaat moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen mag deze termijn niet korter zijn dan een maand na de datum van kennisgeving.

Artikel 31

Procedurale waarborgen

1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.

2. Indien het beroep tegen het besluit tot verwijdering gepaard gaat met een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ter opschorting van de uitvoering van het verwijderingsbesluit, mag geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang nog niet op dit verzoek is beslist, behoudens:

— wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op een eerdere gerechtelijke beslissing, of

— wanneer de betrokkenen reeds toegang hebben gehad tot rechterlijke toetsing, of

— wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op dwingende redenen van openbare veiligheid overeenkomstig artikel 28, lid 3.

3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen. Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

4. De lidstaten mogen de aanwezigheid van de betrokkene op hun grondgebied hangende het proces weigeren, maar zij mogen de betrokkene niet beletten zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep of de herziening betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied

Artikel 32

Duur van verwijderingsmaatregelen

1. Personen die zijn verwijderd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kunnen na verloop van een redelijke termijn die afhankelijk is van de omstandigheden en in elk geval drie jaar na de tenuitvoerlegging van het overeenkomstig het Gemeenschapsrecht rechtsgeldig uitgevaardigde definitieve besluit tot verwijdering, een aanvraag tot opheffing van dit besluit indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigen om jegens hen een verwijderingsmaatregel uit te vaardigen.

De betrokken lidstaat neemt zijn besluit binnen zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag.

2. De in lid 1 bedoelde personen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang tot het grondgebied van de betrokken lidstaat.

Artikel 33

Verwijdering bij wijze van straf of bijkomende straf

1. Het gastland kan geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied gelasten bij wijze van straf, of van bijkomende straf naast een vrijheidsstraf, tenzij met inachtneming van de artikelen 27, 28 en 29.

2. Indien een besluit tot verwijdering van het grondgebied zoals bedoeld in lid 1 ten uitvoer wordt gelegd meer dan twee jaar na de uitvaardiging, gaat de lidstaat na of zich een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde of de openbare veiligheid voordoet, en beoordeelt hij de eventueel sedert het tijdstip waarop het besluit tot verwijdering werd genomen opgetreden wijzigingen in materiële zin in de omstandigheden."

Voormelde bepalingen voorzien in de mogelijkheid tot het opleggen van beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid voor burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze bepalingen niet correct zijn omgezet in de Belgische wetgeving of dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Verzoekers betoog dat hij op basis van het vrij verkeer binnen het Unierecht te allen tijde moeten kunnen terugkeren naar België kan aldus niet worden aangenomen. De Raad wijst op de mogelijkheid voor verzoeker om na verloop van een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod in te dienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigden. In dit verband wordt gewezen op artikel 44decies van de Vreemdelingenwet.

Een miskenning van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat verzoeker geen beschermenswaardig privéleven in België aannemelijk heeft gemaakt. Op geen enkele wijze voert hij ook aan als zou hij geen privéleven kunnen leiden in zijn herkomstland.

Het is verder niet betwist dat verzoekers gezinsleden in België verbleven. Verzoeker geeft evenwel zelf aan dat zijn echtgenote intussen terugkeerde naar het herkomstland. Het is ook niet betwist dat de verschillende gezinsleden allen onder bevel stonden om het Belgische grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat zij op enig ogenblik een redelijke verwachting konden koesteren dat zij als gezin vermochten in België te verblijven voor een periode van meer dan drie maanden en er liggen ook geen hinderpalen voor die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland verhinderen. De Raad herhaalt verder dat verzoeker de vaststelling niet weerlegt dat hij door zijn persoonlijk gedrag kan worden geacht een ernstige en actuele bedreiging te vormen voor de openbare orde. Hij brengt evenmin concrete en overtuigende elementen aan die kunnen maken dat een inreisverbod voor acht jaar als disproportioneel is te beschouwen. Hij kan bovendien na een redelijke termijn en in elk geval na drie jaar een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod indienen onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit rechtvaardigden. Enige disproportionaliteit tussen verzoekers belangen en het algemeen belang blijkt in deze omstandigheden niet.

In de thans voorliggende omstandigheden toont verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan.

2.2.4. In zoverre verzoeker de schending inroept van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat dit artikel deel uitmaakt van *‘Titel III quater. Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven’* zoals opgenomen in de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 1, 3° van de Vreemdelingenwet is een onderdaan van een derde land *“eenieder die geen burger van de Unie is en die geen persoon is die onder het gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengen grenscode”*. Het is niet betwist dat verzoeker de Roemeense nationaliteit heeft, en dus burger van de Unie is, en dat in zijn situatie het door verweerder toegepaste artikel 44 nonies van de Vreemdelingenwet als *lex specialis* toepassing vindt. Er blijkt in deze situatie niet dat verzoeker als dusdanig nog dienstig de schending kan inroepen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). Onder verwijzing naar voorgaande bespreking van het middel stelt de Raad vast dat verzoeker geen kennelijke onredelijkheid in de motieven of geen disproportionaliteit tussen zijn persoonlijke en gezinsbelangen enerzijds en het algemene belang anderzijds aannemelijk maakt. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

2.2.7. Artikel 6 van het EVRM is volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). Deze aangevoerde schending is bijgevolg niet dienstig.

2.2.8. In zoverre verzoeker zich ten slotte nog beroept op een schending van artikel 25/2 van het Vreemdelingenbesluit kan het volstaan vast te stellen dat hij op geen enkele wijze toelicht op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze bepaling zou hebben miskend. In de bestreden beslissing wordt ook geen toepassing gemaakt van dit artikel. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.9. Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS